

Люлчина пѣсенъ

Малко пеленаче
цѣла вечеръ плаче.
Бабка го люлѣ
пѣсничка му пѣе,
пѣе и го кани:
— Нани, рожбо, нани!
Прибери ржници,
притвори ресници,
времето не чака —
стига вече плака,
въ тия люти зими
миличко, заспи ми!
Ще изминагъ днитѣ,
както и нощитѣ.
Ще порастнешъ стройна
птичка сладкопойна,
чудна хубавица,
като гургулица
и таквазъ голѣма,
колкото е мама.
Нани, рожбо, нани
бабка ти те кани
въ топлото юргаңче,
спи ми, златно Анче!

Атанасъ Душковъ

(Продължение отъ стр. 1)

Братъ му внесе на ржце помръз-
налото сестриче на Митко.

Митко искаше да каже нѣщо, но
гърлото му се напълни съ сълзи.

Следъ единъ часъ Лили подскочаше
и викаше:

— Батко, колко е топло! Днесъ
си събралъ много вжглища.

Митко нищо не отговори.

Савата сияеше отъ радостъ.

Василъ Дунавски

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пассажъ
„Орелъ“

Промива и копира любителски сним-
ки най-бързо и най-евтино

ПѢСНИ ЗА МАЛКИТѢ

ДЕЦАТА И ЗИМАТА

На двора децата се гонятъ
и биятъ се съ топки отъ снѣгъ.
Капчуцитѣ пѣятъ и ронятъ
стопенитѣ капки отъ снѣгъ.

Въ лицата имъ румени грѣе
възторга на зимнитѣ дни.
Капчуцитѣ пѣснички пѣятъ
за зимнитѣ слънчеви дни.

ИЗЪ ИЗЛОЖБИТѢ

Зима, картина отъ Дончо Занковъ

нарисувани съ мазни и водни бои. Много отъ картинитѣ му бѣха откупени.
Картината, която помѣстваме тукъ, е изъ изложбата му.

Отъ 25. XII. д.
12. I. т. г. бѣше
открита въ г.
лерия „Акс-
ковъ“ — Софи-
деветата худ-
жествена изл-
жба на худож-
ника Дончо
Занковъ, която
бѣ посещавана
много добрѣ.
Художникътъ
излагаше свои
тѣ седемдесетъ
картини, съ си-
жети изъ Лѣ-
вечъ, Батакъ,
Долна баня,
Троянско, Само-
ковско, Чамъ-
Кория, Троян-
ския манастиръ,
Лакатникъ и др.

Есень, при слънчевъ день, овцетѣ
кротко пасатъ по ливадитѣ. Ние играемъ
около тѣхъ, береме кърпикожухъ, или
печеме картофи. Но когато вали дѣждъ,
тѣ се не спиратъ никжде. Вървятъ не-
прекъснато и ние трѣбва да бждемъ
следъ тѣхъ, понѣкога измокрени до
кости. Затуй въ такива дни ги пасемъ
по широкитѣ пасища, кждето нѣма
пакостъ. Студено ли е, изкарваме ги
по „Рѣката“. Тамъ вѣтърътъ е по-
слабъ и времето по-топло. Пакостъ
близо нѣма и ние можемъ да запалимъ
огнь.

Единъ день бѣше доста студено, но
земята бѣше суха, не бѣ валяло скоро.
Отправихме стадото къмъ „Ливаде“ и
презъ цѣлия день палихме огнь да
се топлимъ. Привечеръ Трендафилъ
рече:

— Днесъ бѣше добре, ала утре ще
ви питамъ откъде ще вземете огнь
да запалите.

— Отде? Ще вземешъ пакъ киб-
рита, — рекохъ азъ.

Пожаръ въ гората

Разказъ отъ Владимиръ Зеленгоровъ

— Аа ще го взема. Кой ще ми го
даде? Тази сутринъ го откраднахъ, но
утре не ще мога.

— И това ли да ви уча, — рече
Стоянъ, — Ще запалимъ единъ букъ.
Утре ще докараме пакъ тукъ стадото
и ще си вземемъ огнь отъ него.

— Да запалимъ, да запалимъ, —
викнаха едногласно другитѣ.

Тръгнахме да търсимъ сухо дърво.
Търсихме, търсихме изъ ливадитѣ,
обаче не можахме да намѣримъ та-
ково. Суровитѣ не горятъ.

Слѣзохме долу до самата гора, и
още накрая намѣрихме подходящо
дърво. Поогледахме го отъ всички
страни. Добре бѣше, изгнилата частъ
стигаше до самия му върхъ.

— Да го запалимъ, да го запалимъ!
— викнаха другитѣ. — Такъвъ огнь
ще се разгори, че утре цѣлъ день ще
се топлимъ на него. Не трѣбва другъ

да палимъ.

Трендафилъ извади кибрита.

— Ами ако се запали гората? —
рекохъ азъ.

— Какъ ще се запали бе, тая по-
мръзнала шума гори ли? — рече Стоянъ.

Видѣхъ, че Трендафилъ се изплаши
пустна кибрита въ джоба си.

— Не смѣя, — рече той. — А
стане нѣщо, кой ще отговаря?

— У, страхопѣзлю, ще стане, какво
може да стане, — нахока го Стоянъ.
Бръкна въ джоба му, извади кибрита,
доближи се до дървото, взе сухо гнило
парче, запали го и пакъ го сложи въ
мѣстото му. Гнилчето започна да го-
ри. Ние припнахме нататъкъ да за-
палимъ стадото. Залисахме се въ
игра и забравихме за запаления букъ.

— Гледайте, — рече по едно време
Трендафилъ, — димъ се вие надъ го-
рата.

Всички погледнахме. Надъ гората
наистина се виеше гжстъ синкавъ
димъ.